

тежко и непосилно. Азъ пъкъ всѣкога ще прося и моля и ще употрѣбя всички срѣдства предъ сега управляващата съ божия помощъ ромейскитѣ дѣла държавна власть дотогава, докогато исканото отъ васъ не се изпълни до край.“

Между това военнитѣ действия се почнали. Изпратениятъ противъ българитѣ Потъ Аргиръ навлѣзълъ въ българска територия, но при гр. Термополь (юго-изт. отъ Айтосъ, при днешнитѣ Айтошки бани) началникътъ на разузнавателния отредъ ненадѣйно нападналъ на такъвъ български отредъ и избилъ много българи, а самъ билъ раненъ и, когато се върналъ въ Цариградъ, умрѣлъ. Тоя навидъ нищоженъ инцидентъ ускорилъ появяването на български войски предъ византийската столица. Симеонъ, предполагайки възъ основа на патриарховото писмо, че ромейтѣ както въ 917 г. наистина сж тръгнали съ голѣма армия къмъ границитѣ на България, незабавно отдѣлилъ силна войска подъ началството на тогавашния кавханъ и други пълководци, като имъ заповѣдалъ да вървятъ направо за Цариградъ. Следъ като преминали Странджа-планина, тѣ скоро се явили предъ стенитъ на столицата и почнали да нападатъ околноститѣ ѝ. Опитътъ на Романа Лакапина да противопостави на българитѣ събраната набързо въ столицата войска се свършилъ катастрофално за ромейтѣ, които били съвсемъ разбити и много отъ тѣхъ загинали. Българитѣ, безъ да срещнатъ друга съпротива, като изгорили двореца при Изворитѣ (днешното Балѣклж) и опожарили всичко въ горната часть на Стена — Златния Рогъ, почнали безпрѣчно да се разпореждатъ въ околноститѣ на Цариградъ. Едновременно съ това въ отговоръ на последното патриархово предложение Симеонъ писалъ, че билъ готовъ да се съгласи на миръ, но че последниятъ е възможенъ само при условия: 1. „оня, който е вече възведенъ на императорския престолъ“, т. е. Романъ Лакапинъ, „трѣбва да слѣзе отъ него“ и 2. „управителитѣ на ромейското царство и народътъ трѣбва да признаятъ него за свой императоръ и господаръ“. При това Симеонъ доказвалъ, че тия условия колкото сж възможни, толкова и изпълними, защото невъзможно би било, ако би той поискалъ „възкресяването на умрѣлитѣ (убититѣ) българи“. Освенъ това той билъ дотолкова увѣренъ въ постигането на цельта си — да завземе императорския престолъ, че писалъ: „Богу това е угодно, понеже той знае и желае да докара дѣлото до край“. И тъй, като представялъ работата тъй и считалъ Романа за похитителъ на престола, Симеонъ съ това тъкмо показвалъ, че цельта на предстоящия му походъ била да свали похитителя отъ престола и да обяви себе си за ромейски императоръ.

Въпрѣки тия тежки условия патриархъ Николай, виждайки, че българскиятъ царъ вече заговарялъ за миръ, надѣвалъ се, че мирътъ е още възможенъ. Затова той побързалъ въ ново писмо да изтъкне, доколко исканията му сж невъзможни и неизпълними, и, като го убеждава най-настойчиво да се откаже отъ своитѣ кроежи за византийския престолъ, предлага му, очевидно по порѣжка на императора, „злато, одежди и дори въ краенъ случай часть отъ земята (територия) на империята, като прибавка, която поне на българитѣ може да донесе полза, а на ромейтѣ нѣма да причини особена загуба, стига само да се съгласи на миръ“. Затова патриархътъ подканя Симеона, ако той, наистина, има намѣрение да възстанови мирнитѣ отношения, да „напише просто и ясно условията и да не иска нищо съмнително и невъзможно — свалянето на оновова отъ престола, който е отъ Бога покаченъ“, и да „изпрати човѣкъ, достоенъ за славата му, поклонникъ на мира и почитателъ на истината“, т. е. пълномощникъ, какъвто щѣлъ да бжде изпратенъ и отъ ромейска страна, за да се почнатъ преговоритѣ за миръ. Но това писмо не заварило Симеона въ България, понеже той се намиралъ вече въ походъ. Затова